Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чвертъ року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 22. | Нинѣ: гр. к. Игнатія Бог., рим. к. Схоляст. | Завтра: гр. к. Трехъ Свят., рим. к. Дезидерія | Середа 29 сѣчня (10 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 18 м.; захôдъ 5 г. 11 м. Баром. 753; термом. — 0·2° — 2·0°. | Рôкъ II.

Однаковѝ, та не однакова доля.

Чи може бути коли въ житю людей бôльшій контрастъ, якъ коли зъ двохъ приятелѣвъ однаковои вдачѣ одевъ стоить на найвысшôмъ становищи и есть репрезентантомъ найвысшои власти, а другій сидить въ вязници та ще замкненый тамъ за згодою колишного свого приятеля? А таке стало ся теперь въ Сербіи зъ двома колишными приятелями, Пашичемъ и Ризовомъ. Пашичь есть нинѣ президентомъ міністрôвъ въ Сербіи и поза малолѣтнымъ королемъ та реґентами найважнѣйшою особою. Були часы, коли вôнъ мусѣвъ утѣкати зъ Сербіѣ, бо тогдѣшный король Миланъ засудивъ бувъ его на смерть. Вôнъ втѣкъ бувъ до Болгаріѣ и ховавъ ся тамъ довгѝ лѣта, и тамъ познакомивъ ся зъ Ризовомъ, котрый подôбно, якъ колись Пашичь въ Болгаріи, ховавъ ся въ Сербіи, поки его ажь на приказъ хочь вправдѣ не самого Пашича, але правительства, стоячого пôдъ его проводомъ, не взяли пôдъ ключь. Пашичь и Ризовъ то давнѝ приятелѣ однаковои вдачѣ. Якъ колись Пашичь зъ Болгаріѣ вѣвъ всяку можливу аґітацію противъ рôдного краю и народу та готовъ бувъ выдати его навѣть ворогови въ руки, такъ само робивъ теперь Ризовъ и аґітувавъ зъ Сербіѣ противъ Болгаріѣ та хотѣвъ тамъ выкликати ворохобню. Бувъ часъ, коли оба приятелѣ змавляли ся противъ Сербіѣ въ найтяжшихъ еѣ хвиляхъ, и то именно кидае дуже погане свѣтло на теперѣшного президента міністрôвъ и проводиря верховодячои нинѣ въ Сербіи партіѣ радикалôвъ, бо показуе, що вôнъ бувъ простимъ зрадникомъ своего народу. Дуже цѣкаву исторію въ сѣй справѣ розказуе въ болгарской „Свободѣ“ бувшій секретарь приватвый кн. Александра Батенбергского, Головинъ. Ось що вôнъ каже:

„Въ часѣ, коли пôдчасъ сербско-болгарскои вôйны армія болгарска заняла вже була Піротъ, отже въ хвили, коли вôйна рѣшила ся була вже зовсѣмъ въ користь Болгаріѣ, зъявивъ ся бувъ на другій день рано въ кватирѣ корпусного команданта, Николаева, вôзъ зô знакомъ Червоного Хреста, котрымъ приѣхали були дръ Странскій (пôзнѣйшій міністеръ болгарскій) и Ризовъ. Дръ Странскій взявъ ся заразъ до свого дѣла яко лѣкарь а Ризовъ прийшовъ до мене и заявивъ, що приходить зъ важною місіею до кн. Александра, та просивъ мене, щобы я выробивъ ему авдіенцію у князя.

„Я розцѣкавленый, спытавъ, що то за місія, и отъ що Ризовъ менѣ розказавъ: „Пашичь, — каже вôнъ — що проживае въ Софіи яко еміґрантъ, обѣцяе ся утворити вôддѣлъ охотникôвъ, зложеныхъ изъ Сербôвъ та Македонцѣвъ, впасти зъ нимъ до зайчарского округа и выкликати революцію въ Сербіи. Тымъ способомъ часть сербскои арміѣ була бы змушена пôйти до Зайчара проти ворохобникôвъ, а армія болгарска могла бы зъ того скористати и кинутись на ослаблену армію сербску, розбити еѣ и заняти Нишь, а опôсля и Бѣлградъ. До того жадае Пашичь карабінôвъ, револьверôвъ, амуниціѣ и т. д.“

„Мене дуже здивувало то предложене Пашича, але я все таки обѣцявъ Ризову поговорити объ тôмъ зъ княземъ и принести ему вôдповѣдь вôдъ него. Я пôйшовъ отже до князя и розповѣвъ ему все. Князь обуривъ ся на то и сказавъ:

„Въ Піротѣ маемо таку позицію, що моя хоробра армія могла бы и безъ помочи Пашича взяти Нишь и Бѣлградъ, наколибъ намъ не ставала на перешкодѣ дипльоматія европейска а особливо австрійскій посолъ Кевенгілеръ. Яко воякъ я не потребувавъ бы вôдкидати предложеня Пашича, але яко горожанинъ болгарскій и політикъ думаю, що не провиню ся, коли вôдкину то предложене. Я той гадки, що Пашичь, хочь теперь удае Болгарина, есть все таки сербскимъ пôдданымъ и хоче лишь вôдъ насъ помочи, абы задати ударъ краеви, въ котрôмъ родивъ ся и въ котрôмъ хоче грати ролю політичну. Болгарія въ борбѣ зъ Сербіею не потребуе брати ся ажь до такихъ нечестныхъ средствъ, хочь Сербія выкликала сама ту борбу безъ всякои оправданои причины. Я цѣкавый побачити того Болгарина, що важить ся прийти до мене зъ такимъ предложенемъ и длятого приму Ризова“.

Кн. Александеръ принявъ отже Ризова ще того самого дня на авдіенціи и заявивъ ему чемненько але зовсѣмъ рѣшучо, що не приймае его предложеня. Головинъ покликуе ся въ сѣй справѣ на свѣдкôвъ, котрѝ ще жиють та знають о тôмъ и можуть посвѣдчити, що вôнъ правду говорить.

Цѣле се оповѣдане Головина кидае погане свѣтло на проводиря радикалôвъ, бо припустѣмъ, що вôнъ и мавъ особисту ненависть до короля Милана, то всежъ таки повиненъ бувъ мати на стôлько любови до рôдного краю, власного народу, щобы въ найтяжшихъ для него хвиляхъ не вôддавати его таки зовсѣмъ въ руки ворога. Ось що то може поганый характеръ сполученый зъ амбіціею и охотою вôдграваня якоись ролѣ політичнои.

3

НА СТАЦІИ.

Новеля *Остоѣ*.

(Конець.)

Бѣльскій выпивъ уже третю чи четверту склянку зъ ряду. Вôдсунувъ тарѣль, кинувъ на столъ зôмняту сервету, оперъ голову на руку и вôдверненый плечима до сидячихъ при столѣ урядникôвъ вдивлявъ ся въ лице Роиньского.

— И такъ мы зновъ разомъ — шепнувъ, моргнувъ очима, зôбравъ думки и усмѣхнувъ ся, розôгрѣтый виномъ та врадуваный несподѣваною стрѣчею. — А ты тутъ вôдъ давна?... Все на однôмъ мѣсци... приросъ... що?

Роиньскій, розпертый на крѣслѣ, перекинувъ недбало одну руку черезъ поруче, другу поклавъ на столѣ и бубнивъ пальцями.

— О кôлька верстовъ вôдъ стаціѣ маю маетокъ и се головно приковуе мене до мѣсця, — вôдповѣвъ, вынявъ зъ бôчнои кишенѣ срѣбну пушку на циґара и одно циґаро подавъ Бѣльскому.

— Маетокъ, власна хата! — воркнувъ Бѣльскій, помовчавши хвилю. — Правда, ты все належавъ до щасливыхъ, тобѣ все складае ся лѣпше, якъ иншимъ.

— Но, мабуть не лѣпше, якъ тобѣ.

— А и я тобѣ все завдячую, твоимъ щастемъ здобувъ я те, що маю нинѣ.

Роиньскій отворивъ широко очи и вытягнувъ ся помалу на крѣслѣ.

— Чи тямишь сю марну посаду, на котру пôславъ ты мене замѣсть себе? Тыжь самъ давъ менѣ грошей и на дорогу. А знаешь, хто бувъ першимъ моимъ наставникомъ? Не хто иншій, тôлько знаный, всемогучій Кляйнадель.

Бѣльскій замовкъ и вдививъ ся прижмуреными очима въ дымъ свого циґара. Роиньскій выпростованый дививъ ся ему уважно въ лице.

— Вôнъ два роки пôдпиравъ мене, якъ мôгъ, бо думавъ, що за мною стоить твôй дядько. Першѝ перепоны поборовъ я, пôзнѣйше пôшло вже якось. Отже я скориставъ зъ твоеѣ долѣ, майже зъ твого прôзвища; ты скориставъ бы може ще лѣпше зъ того положеня... я зробивъ, що мôгъ; на кождый случай я майже все завдячую твому щастю.

— Ха, ха! и зъ тымъ щастемъ я нинѣ лише твоимъ пôдвластнымъ! — кликнувъ Роиньскій. Зôрвавъ ся зъ мѣсця, однакъ опамятавъ ся, сѣвъ и пересунувъ рукою по чолѣ: — Отже се та... марна... посада?...

Бѣльскій кивнувъ головою.

— Справдѣ, трудно вôдгадати, якими дорогами ходить щасте.

— Но, до тебе приѣхало зелѣзницею! — засычавъ Роиньскій крôзъ зубы.

— Твое щастя...

— Е! я не мавъ его нѣколи! — зказавъ Роиньскій, зôрвавъ ся зъ мѣсця и перебѣгъ салю, затираючи руки.

Присутнѝ урядники пôднесли головы, переглянули ся мѣжь собою и замовкли. Роиньскій вернувъ на мѣсце, наливъ воды зъ карафки и выпивъ склянку до дна; усѣвъ, однакожь хочь старавъ ся, то не мôгъ утихомиритись.

Бѣльскій зъ головою въ плечахъ, зъ вытягненою шиею, глядѣвъ на него зъ пôдъ окулярôвъ.

— Пôвголовокъ! — шепнувъ до себе Роиньскій крôзъ затисненѝ зубы.

До дальшого балаканя не мавъ охоты. Вôнъ видѣвъ, якъ присутнѝ по черзѣ глядѣли то на него, то на директора и догадуючись якогось непорозумѣня, вôдвертали головы; — осторожнѣйшѝ вôдôйшли до буфету, щобы своею присутностю не вязати начальника.

— Ся худоба дрожить передъ нимъ — подумавъ Роиньскій и усмѣхнувъ ся глумливо. Въ нѣмъ збудили ся незнанѝ ему дотеперь чутя жалю, ненависти и погорды; затиснувъ зубы, чувъ на собѣ слѣдячій зôръ товариша — вôдвернувъ голову; першій разъ въ житю не мôгъ запанувати надъ собою.

Бѣльскій вставъ, всѣ урядники глянули на годинники. Роиньскій зôрвавъ ся такожь зъ мѣсця, дôткнувъ зъ легка руки товариша, а очима шукавъ нѣбы своеѣ шапки. Въ очахъ Бѣльского щезъ хвилевый выразъ сердечности, — вôнъ выѣзджавъ такимъ, якимъ приѣхавъ; стягнувъ бровы, выпростованый, хо-

Ризовъ не може на повысше оповѣданє Головина нѣчого сказати, бо сидить замкненый въ бѣлградской крѣпости, але Пашичь мôгъ вже бувъ щось на то вôдповѣсти, а вôнъ доси мовчить. Въ якôмъ же свѣтлѣ представляєсь дальше той самъ Пашичь? За єго же вѣдомостію, то рѣчь певна, хочь не зъ єго безпосередного приказу, замкнено Ризова, давного єго приятеля и спôльника та посередника въ ворогованю противъ рôдного краю, въ бѣлградской крѣпости. Чи такажь то вдяка за давни прислуги? Чи не мôгъ же вôнъ постарати ся о то, щобы Ризовъ завчасу выбравъ ся зъ Сербіѣ, коли вже того вымагала політика, щобы Ризова зробити нешкôдливымъ для Болгаріѣ? Ну, колибъ то всѣ радикалы на свѣтѣ мали бути такими погаными характерами, то не вартѣ бы були навѣть доброго слова.

Переглядъ політичный.

На внесенє краєвого Выдѣлу, рѣшивъ Є. Ексц. п. Намѣстникъ розвязати громадску раду въ мѣстѣ Ряшевѣ, зложити дра Фехтдеґена зъ уряду заступника бурмістра и узнати его нездôбнымъ на три лѣта на члена маґістрату. Тымчасовый зарядъ мѣста поручено конципістови Намѣстництва, бар. Едв. Бруницкому. Краєвый Выдѣлъ має представити особы, котрѣ яко мужѣ довѣрія мають помагати правительственному комісареви въ управѣ зарядомъ мѣста.

На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ ухвалено законъ біржевый въ третôмъ читаню. Вôдтакъ на внесенє пос. Люеґера выбрано комісію для розслѣду звѣстнои справы переполоху на біржи выкликаного 14 падолиста м. р. и ухвалено, що комісія та має бути явна.

Опôсля прийшла на порядокъ дневный справа асекураційна. Пос. Вурмбрандтъ промавлявъ за тымъ, щобы примусову асекурацію полишити законодавству краєвому. — Пос. Рутовскій промавлявъ также за примусовою асекураціею, домагаючись, щобы кождый дôмъ мусѣвъ бути асекурованый, але щобы вôльно було кождому асекурувати ся въ товариствѣ, въ котрôмъ схоче. — Пос. Пôдляшецкій промавлявъ противъ державнои асекураціи. Внесенє Вурмбранда передано комісіи асекураційнôй зъ 24 членôвъ. Слѣдуюче асѣданє назначено на нинѣ.

Комісія фідеікомісова Палаты панôвъ призволила на утворенє фідеікомісу ґр. Дѣдушицкого.

Парляментъ угорскій буде скликаный на день 20 с. м. а 22 с. м. вôдбуде ся принятє членôвъ обохъ Палатъ у Є. Вел. Цѣсаря.

Зъ Петербурга доносять, що царь хоче конче покликати на мѣсце уступившого міністра комунікацій Ґіббенета якогось войскового чоловѣка. Такъ само говорять, що міністеръ дѣлъ внутрѣшныхъ, Дурново, має уступити зъ своєѣ посады. Оба сѣ факты уважають за демонстрацію царя противъ своихъ міністрôвъ. Нужда голодова въ краю, — кажуть — переконала єго о нездôбности сихъ міністрôвъ.

Въ Хересъ, въ Испаніи, мають нинѣ повѣсити чотирохъ анархістôвъ, засудженыхъ на кару смерти черезъ повѣшенє. Въ мѣстѣ єсть войско вже вôдъ кôлькохъ днѣвъ сконсиґнованє и сильнѣ патрулѣ переходять улицями. Професора Ґарціо засуджено на цѣле житє на вязницю въ Севіллѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 28 (9 лютого) сѣчня.

— **Громадѣ Андрѣянôвъ**, въ повѣтѣ рудецкôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя**. Міністерство скарбу именувало ґеометра евіденційного I кл., Іосифа Вусатовского, старшимъ ґеометромъ евіденційнымъ въ IX кл. ранґи, а евіденційного ґеометра II кл., Тадѣя Омеляна Шибальского, ґеометромъ евіденційнымъ I клясы въ X клясѣ ранґи. — Радникъ суду краєвого у Львовѣ, дръ Йос. Завадскій, именованый радникомъ секціѣ въ міністерствѣ справедливости.

— **Люстрація**. Новоименованый Президентъ державныхъ зелѣзниць, дръ Левъ Билиньскій, розпôчне дня 20 с. м. люстрацію державныхъ зелѣзниць въ Галичинѣ.

— **Пос. Юл. Романчукъ** має ся — якъ доносять зъ Вѣдня — вже значно лѣпше, встає вже и переходжує ся по сали; небезпечности для него нема нѣякои.

— **Степень дра медицины** одержавъ на краковскôмъ університетѣ п. Михаилъ Яремкевичь, бувшій членъ а вôдтакъ секретарь и заступникъ головы товариства „Академічна Громада“ въ Краковѣ.

— **Одноразову науку** передполудневу заведено въ першôй школѣ народнôй въ Коломыи.

— **Клюбъ фехтунковый** завязавъ ся при академічнôмъ товариствѣ „Січь“ у Вѣдни. При тайнôмъ голосованю выбрано головою клюбу акад. Стахевича а єго заступникомъ и дѣловодцемъ клюбу акад. Петровского. Цѣлею клюбу (§. 2 реґуляміну) єсть: подати членамъ можнôсть образованя ся въ штуцѣ фехтунку и стрѣляня. Члены клюбу побирають науку въ фехтунковôй школѣ Гартля въ середы и суботы вечеромъ за мѣсяч. оплатою 4 зр. Окрôмъ оплаты за науку платить ся ще й вкладки призначенѣ на закупно шабель, шпадъ, пістолетôвъ, бандажѣвъ, масокъ и т. д. Дуже се гарно, що молодѣжь руска здобула ся разъ на товариство, въ котрôмъ може плекати ся и середъ Русинôвъ такъ въ нинѣшныхъ часахъ потрѣбна штука. Щасть Боже сему клюбови до якъ найбôльшого розвитку!

— **Нещасливи пригоды**. Въ Тереблештє на Буковинѣ попекло ся въ наслѣдокъ выбуху нафты пôдчасъ наливаня лямпы пятеро дѣтей Германа Цітера. Наймолодша дитина вже померла а четверо другихъ лежитъ безъ надѣѣ. — Въ Коломыи упала дитина панѣ Вербицкои, котра приѣхала въ гостину до своєѣ сестры а жены тамошного реставратора п. Коха, до кôтла зъ окропомъ и попарила ся такъ сильно, що до кôлькохъ годинъ померла.

— **Изъ Хмелѣвки**, повѣта теребовельского, пише намъ оденъ тамошный господарь, що тамъ въ громадѣ якось не конче гарно. Въ недѣлѣ и свята, коли въ церквѣ правитъ ся вечѣрня и катихизація, въ коршмѣ буває повно людей и вôдбуває ся піятика та розпустна забава при музицѣ. Нема кому въ громадѣ доглядати, щобы не дѣяла ся розпуста. Мы скажемо на то лишь коротко хмелѣвскимъ громадянамъ: Вôддайте Богу, що Божого а вôдтакъ можете подумати и о власнôй приємности, о забавѣ; але нехай же она буде честна и прилична безъ піятики и розпусты, хочь бы навѣть и въ коршмѣ. Але чи то вже конче мусить забава вôдбувати ся въ коршмѣ? Чи не красше було бы и не дешевше, на колибъ забавы вôдбували ся въ господарскôй хатѣ, разъ у того другій разъ у другого господаря, якъ пристало на статочныхъ ґаздôвъ? Але и старшина громадска, на котру дописуватель жалує ся, повинна вглянути въ рѣчь и не допускати до розпусты въ громадѣ.

— **Небезпечный злодѣй и мантѣй**. Тыждень тому назадъ волочивъ ся по Коломыи небезпечный злодѣй, Володиславъ Лєшь, здеґрадованый пôдофіциръ, котрый, вôдшукавши въ Коломыи своихъ давныхъ знакомыхъ, загостивъ до нихъ а вôдтакъ ихъ обôкравъ. Мѣжь

лодный, кинувъ крадькома кôлька поглядôвъ въ сторону Роиньского, але очевидно уникавъ єго погляду. Бѣльскій насунувъ шапку и, вже не оглядаючись, выйшовъ на плятформу. На низькй поклоны кивнувъ лише незначно головою, скочивъ до ваґона и трѣснув дверми за собою.

Поѣздъ свиснувъ. Роиньскій стоявъ на плятформѣ, мовь скаменѣлый. Ваґоны пересували ся передъ нимъ, оденъ по другôмъ; поѣздъ выгнувъ ся якъ вужь на скрутѣ дороги и щезъ у темнôмъ тунелю лѣса. Въ сали роздали ся голоснѣ смѣхи, веселѣ розмовы. Житє, здержане на хвилю, выбухло голосною веселостію.

Два сторожѣ въ синихъ блюзахъ, у шапкахъ засуненыхъ на задъ головы, перейшли попри Роиньского. Они смѣяли ся и говорили голосно:

— Ото фіґура! — сказавъ оденъ, вказуючи головою въ сторону поѣзду.

— Якъ рура! — додавъ другій. Оба засмѣяли ся, але рôвночасно глянули осторожно поза себе.

На Роиньского не зважавъ нѣхто; любили єго тутъ, поважали, але освоили ся зъ нимъ вôдъ давна. Ся обмова выдала ся єму занадто довѣрочною, они маловажили собѣ директора. Стягнувъ бровы, глянувъ за вôдходячими, хотѣвъ навѣть крикнути на того, що сказавъ „рура“, однакъ здержавъ ся.

— Правду каже, — шепнувъ крôзь зубы — рура тай ще яка рура! Правдивый пôвголовокъ!

Жаль и ветеклôсть розрывали єму груди.

— Пôвголовокъ! — повторявъ, стараючись влити въ се слово весь гнѣвъ, що наразъ наповнивъ єго серце.

Вôнъ пôшовъ здовжь пляниту; теперь не мôгъ бы вернути домôвь. Переходячи бачивъ въ огородѣ Сташка, що бавивъ ся зъ понтеромъ (псомъ), — бачивъ жѣнку въ бѣлôмъ шляфроцѣ, выхилену до половины черезъ вôкно. Она розцѣкавлена ждала на него, кивала головкою зъ далека и усмѣхалась розкôшно. Роиньскій склонивъ голову, приспѣшивъ хôдъ и пôшовъ плянтомъ въ поле. Справдѣ, вôнъ чувъ теперъ, що хтось живъ єго щастємъ, що хтось обкрадавъ єго зъ найлѣпшои частины долѣ! Вôнъ самъ отворивъ єму дорогу, самъ зруйнувавъ свою будучнôсть, спродавъ добровôльно білетъ въ навечере выграня великого льосу! Самъ добровôльно спаливъ мосты за собою, засудивъ себе на нужденне житє у схованку лише длятого, щобы дорогу до почестей отворити тому пôвголовкови!

Рухъ и холодный воздухъ успокоювали єго трохи... По сильнôмъ выбуху слѣдувавъ глубокій жаль; єму здавало ся, що все стративъ вôдразу, навѣть надѣю; въ виду страченои свѣтлости тихе житє выдало ся єму страшно нужденнымъ... Вôнъ бачивъ уже въ думцѣ страчену свѣтлôсть; уступки, міліоны, столичне веселе житє, товпы покôрныхъ робôтникôвъ... здержувавъ вôддыхъ и хвилю любувавъ ся розкôшнымъ образомъ, мовь одурелый. Зъ хмаръ уявы впавъ наразъ до марного житя на стаціи, въ нужденнôмъ повѣтовôмъ мѣсточку!

Думавъ про се кôлька разôвъ, вкôнци побачивъ, що рôзниця межи становискомъ Бѣльского а єго не такъ дуже яскрава.

— Га, щожь робити! я програвъ щасте! Хтожь бы бувъ сподѣвавъ ся, що та марна посада доведе єго до такого становиска! Щожь робити!

Вôнъ пробовавъ думати про що инше, та не мôгъ; думки, мовь розъяренѣ осы, шумѣли въ головѣ, бренѣли коло ухъ.

— Охъ! и я разъ въ житю бувъ пôвголовкомъ! — крикнувъ вôнъ, стискаючи кулаки.

Зôйшовъ зъ плянту, сѣвъ, потôмъ вытягнувъ ся на горбку, порослôмъ пожовклою, рѣдкою травою, и закрывъ лице руками.

Пôдохоченѣ люде розходили ся зô стаціѣ по домахъ; два робôтники ишли плянтомъ до сусѣдного будника.

— Запивъ ся! — сказавъ „рура“ до „фіґуры“ и вказавъ головою на инжинера, що лежавъ на горбку.

— Гмъ, таже они не пили свяченои воды.

Оба розсмѣяли ся; вôдôйшовши кôлька кроковъ, глянули черезъ плече на лежачого.

Роиньскій вернувъ домôвь смеркомъ. Темнѣ хмары надходили зъ пôвночи, осѣнный дощикъ зачинавъ кропити. Зъ далека вже побачивъ свѣтло въ чотырохъ вôкнахъ свого дому... Вôкна блыщали въ темнотѣ, якъ вовчѣ очи. Въ городѣ було пусто, высокѣ стовпы гойданки виднѣли выразно на сѣрôмъ тлѣ неба...

— Дѣйстна шибениця! — воркнувъ Роиньскій зъ нехотя; ишовъ помалу стежкою до ґанку; черезъ вôкно побачивъ жѣнку, якъ ходила по комнатѣ, и станувъ. Плахта свѣтла стелилась єму у нôгъ на вохкôй земли, надъ

иншими укравъ вôнъ у Ант. Стадниченка коралѣ вартости 120 зр. Той самъ Лешь допустивъ ся всѣлякихъ крадежей и въ Яблоновѣ. (Чи не той то самый мантѣй, що вытуманює вôдъ селянъ грошѣ на ярмаркахъ?) Черновецка полиція дала тамтои недѣлѣ знати поліціи коломыйскôй, що арештувала якогось волоцюгу, котрый подабає на згаданого Леша, але коли коломыйскій аґентъ поліційный приѣхавъ до Черновець, щобы розпôзнати волоцюгу, не заставъ вже єго, бо вôнъ выломивъ ся въ ночи зъ арешту и утѣкъ.

— **Вôдгомôнъ въ выборôвъ.** Въ коломыйскôмъ судѣ окружнôмъ розпочала ся вчера судова розправа противъ 14 осôбъ, обжалованыхъ о публичне насильство пôдчасъ выборôвъ до Рады державнои въ Снятинѣ. Розправу веде рад. п. Бучацкій. Актъ обжалованя покликавъ до розправы ажь 35 свѣдкôвъ а тôлькожь свѣдкôвъ поставили и обжалованѝ.

— **Намѣрене самоубійство.** Нотаріяльный кандидатъ, Тадѣй В., стрѣливъ до себе въ недѣлю въ полудня въ своѣмъ мешканю при ул. Боимôвъ — зъ револьвера, вымѣривши въ серце. Куля однакъ пôшла понизше серця, не ушкодивши легкихъ. Причины намѣреного самоубійства незнати.

— **Убійство.** Въ Бояйахъ на Буковинѣ повстала сими часами сварка межи мѣщанином Вартоломѣємъ Зембою а єго жѣнкою Павлиною. Въ розгарѣ сварки, жѣнка, що не могла чоловѣка перемогти словами, ухопила великій нôжь и однымъ ударомъ всадила нôжь въ груди свого чоловѣка, котрый упавъ на мѣсци трупомъ.

— **Вовки.** На Буковинѣ въ повѣтѣ коцманецкôмъ появились знову вовки въ великôмъ числѣ и наробили въ селѣ Садовôй богато шкоды мѣжь худобою.

— **Обжалованѝ достойники.** Fremdenblatt-ови доносять зъ Будапешту, що тамошный судъ карный предпринявъ судовѝ доходженя противъ міністра Гонведôвъ Феєрварого и посла Уґрона за провину въ причины поєдинку. Уґронъ вызвавъ бувъ свого часу міністра на поєдинокъ, однакъ Феєрварій тогди не принявъ вызваня; ажь коли Уґронъ зневаживъ словами міністра въ палатѣ пôдчасъ єго неприсутности, міністеръ тогди вызвавъ самъ Уґрона и ранивъ єго въ поєдинку. Судъ зажадає вôдъ палаты выдачѣ якъ посла Уґрона такъ и міністра Феєрварого.

— **Поліціянтъ убійникомъ.** Оногди о пôвночи стрѣливъ у Вѣдни поліційный воякъ, Вільгельмъ Шляґъ, зъ револьверу до свого зверхника, комісаря Сильвестра Райнінґера. Куля перейшла черезъ кость повысше лѣвого ока и састрягла въ головѣ. Шляґъ змѣривъ ся стрѣлити ще разъ, але саме тогди позбѣгали ся єго товаришѣ и вôдобрали єму револьверъ. Приарештованый Шляґъ признавъ ся, що хотѣвъ застрѣлити Райнінґера за тото, що Райнінґеръ грозивъ єму обжалованємъ передъ высшими властями за несповнюванє якъ слѣдъ своихъ обовязкôвъ. Райнінґера вôдвезли до шпиталя, але щобы єго удержати при житю, на те нема надѣѣ.

— **Страшна смерть.** Недалеко Богумина прускогo, коло села Антошовичь, спускавъ будкаръ, що стереже зелѣзничого шляху, Прокишь, запору на поперечнôй дорозѣ черезъ шины, абы не надъѣхала яка фѣра. Въ тôй хвили надъѣхавъ поѣздъ зелѣзничій, а машина зачѣпила якось за Прокиша и тягнула єго колька крокôвъ за собою, а вôдтакъ колеса взяли єго пôдъ себе та урвали обѣ ноги и голову. Числивъ вôнъ 56 рокôвъ житя, а передъ трома роками недалеко того мѣсця згинувъ въ такій самый способъ єго сынъ.

Всячина.

— **Торговля омѣлею.** Омѣла, (Jemioła, Leimmistel), ростина голапасна, що росте у насъ по найбôльшôй части на осикахъ и трепетахъ, а часомъ такожь и на черешняхъ та квасницяхъ, що ростуть по поляхъ, край лѣсôвъ або при дорогахъ, а зъ котрои бѣлыхъ ягôдъ роблять клей, на котрый ловлять дрôбнѝ пташки, має въ Анґліи велике значѣне. Въ цѣлôй Анґліи, особливо же въ Лондонѣ, єсть звычай, що на Рôздво обдѣлюєсь въ кождôмъ домѣ родина зелено-жовтыми галузками сеѣ ростины, а знакомѝ та приятелѣ и сусѣды посылають собѣ взаимно тѝ галузки на знакъ своєѣ прихильности и дружбы. Але Анґлія, край убогій въ лѣсы, не може доставити достаточнои скôлькости галузокъ сеи ростины и длятого спроваджують єѣ изъ заграницѣ, головно зъ французкихъ провінцій: Бретанѣ и Нормандіѣ. На минувше Рôздво спроваджено зъ Шербурґа 46.000 кільо, а зъ Ґранвіль ажь 102.000 кільо омѣлы. Кобы такъ Львôвъ бувъ близше Анґліѣ, то мавъ бы на якійсь часъ красный заробокъ, бо доокола Львова, особливо же вôдъ стороны т. зв. Стрыйского парку и гостинця Стрыйского, росте по деревахъ множество омѣлы. На однôмъ деревѣ буває и по 30 до 40 великихъ корчѣвъ сеи ростины, а дерева выглядають зимовою порою зъ далека, якъ колибъ були вкрытѝ множествомъ великихъ гнѣздъ. Лѣтомъ зъ поза листя не видко омѣлы. Замѣтити потреба, що мясистыми, бѣлыми и дуже клейкими ягодами омѣлы, живлять ся деякѝ птахи и переносячи ихъ зъ одного дерева на друге або зъ однои гилѣ на другу, пересаджують єѣ тымъ способомъ. Омѣла єсть для деревъ шкôдливою, бо запускаючи свои корѣнцѣ пôдъ кору ажь въ ихъ мясисту часть, тягне зъ нихъ соки, котрыми сама живить ся, а дерева вôдтакъ нидѣють и усыхають.

— **Адвокатъ за поличники.** Въ Парижи вôйшли видко поличники въ моду, вôдъ коли стали ихъ роздѣлювати міністры посламъ въ парляментѣ. Щожь дивного, що знайшовъ ся тамъ и якійсь адвокатъ скорый до поличникôвъ. Сидить вôнъ собѣ въ судѣ карнôмъ, передъ якоюсь розправою, въ бібліотецѣ та читає ґазету. Ажь тутъ влѣтає до комнаты якійсь чоловѣкъ, котрому якъ разъ дуже пильно треба було адвоката до розправы, та бѣжить просто до него и кличе: Чи то вы возьный? Адвокатъ, очевидно розлюченый такимъ пытанємъ, замѣсть всякои вôдповѣди: лусъ! чоловѣка въ лице, и то разъ и другій. Такъ привитаный кидає ся на адвоката и хоче вôддати. Робить ся крикъ, вбѣгають возьнѝ и розборонюють ихъ. „За що вы мене били?“ — кричить чоловѣкъ, — менѣ треба конче адвоката и я хотѣвъ попросити возьного, щобы вôнъ менѣ на борзѣ якого пошукавъ“. — „А коли такъ“ — каже адвокатъ, — „то я васъ перепрашаю. Коли хочете, то я васъ буду боронити передъ судомъ, въ вашôй справѣ.“ Выбитый не надумувавъ ся довго, лишь попросивъ адвоката на розправу. Адвокатъ єго боронивъ и выгравъ процесъ. По розправѣ пытає чоловѣкъ адвоката: „Що вамъ належить ся за оборону?“ А адвокатъ каже: „Нѣчого; я вже маю свою заплату. Хибажь я вамъ не давъ два поличники? Мы теперь сквитували ся.“

Здогадлива донечка. *Оля* (до мамы въ театрѣ): Правда мамо, що декораціи то лишь помальоване полотно? — *Мама:* А вжежь, въ театрѣ все помальоване. — *Оля:* И акторки такожь?

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 лютого. Въ міністерствѣ справъ заграничныхъ вôдбула ся вчера въ полудне вымѣна ратіфікацій продовженя австро-испаньскои угоды торговельнои.

Вѣдень 9 лютого. Pol. Corr. констатує що вôдзивы декотрыхъ ґазетъ, доказуючѝ, будьто бы бувшій міністеръ Дунаєвскій знавъ о непорядкахъ адміністрацѣѣ фінансовои на Буковинѣ а нѣчого противъ того не дѣлавъ, суть неправдивѝ. Фактомъ єсть, що мін. Дунаєвскій розпорядивъ бувъ слѣдство въ сѣй справѣ и выславъ въ тôй цѣли секретаря міністерства Бернацкого на Буколину. Мін. Штайнбахъ вѣвъ сю справу дальше а результатомъ того було усунене колькохъ урядникôвъ на Буковинѣ.

Петербургъ 9 лютого. Рада державна зложила на проектъ закона въ справѣ заказу продаваня селяньскихъ ґрунтôвъ.

Ґданьскъ 9 лютого. Лѣтомъ загостить Цѣсарь Вільгельмъ до захôдныхъ Прусъ и до Ґданьска.

Берлинъ 9 лютого. Комісія для закона шкôльного приняла першій параґрафъ сего закона противъ голосôвъ центра зъ додаткомъ Рікерта, пôсля котрого школы народнѝ ставлять ся яко институціи державнѝ пôдъ надзôръ державы.

Мадритъ 9 лютого. Сенатъ ухваливъ законъ о вôдпочинку недѣльнôмъ. Кн. Рока запытавъ въ парляментѣ, чи король испаньскій не схотѣвъ бы пôйти за примѣромъ короля португальского и зречи ся части своєѣ лісты цивільнои. Міністеръ фінансôвъ вôдповѣвъ, що пытанє се єсть не на мѣсци и не на часѣ. Противъ кн. Роки выступили навѣть єго ліберальнѝ члены.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

головою шелестѣло зтиха галузе березы. Вôнъ повѣвъ очима по темнôй, глухôй сторонѣ: декуды блимало мале свѣтло... а тихо було довкола, хочь макъ сѣй. Єго малый простый домикъ здававъ ся єму тѣсною клѣткою, въ котрôй мавъ замкнути ся разъ на все зъ розбудженою страшно амбіціею!

— Я змарнувавъ ся! — шепнувъ глухимъ голосомъ.

Бѣльскому апѣ снило ся, що такъ люто пôмстивъ ся. Вытягненый на софѣ, роздумувавъ перебуту дорогу. Бувъ самъ оденъ въ передѣлѣ, слабо освѣтленôмъ лямпою, що була прикрыта жовтавою занавѣскою. Безъ окулярôвъ, зъ головою на ґумовôй подушцѣ, зъ примкнеными очима, подабавъ па небôщика. Вôнъ нарокомъ примкнувъ очи, щобы лѣпше приглянути ся образамъ, що пересували ся въ єго памяти. Всѣ люде до себе подôбнѝ... Тутъ и тамъ гарна околиця, самôтна берѣзка въ поли, котру бачило ся перелетомъ зъ вôкна, вбиває ся въ память бôльше, якъ поважнѝ, холоднѝ, похиленѝ людскѝ лиця...

Все въ порядку, а журбы нѣякои!... Въ серцю и въ головѣ стôлько порожного мѣсця на рôзнѝ думки и чутя... Роиньскій!... гарный, величавый, здоровъ... щасте видиѣе зъ очей, дрожить на усмѣхненыхъ устахъ!... Справдѣ, се одинокій щасливый чоловѣкъ, якого въ житю стрѣтивъ!... и то вôдъ роду ажь до теперъ, ажь до смерти може...

Бѣльскій примкнувъ повѣки. Въ души рушилось давно забуте чуте. Образъ любки поблѣдъ уже вôдъ давна, она не жила для него, то й забувъ про неѣ. мовь про покôйну... однакожь она жила для другого... ще мабуть красна, молода, солодка, весела... такои другои нѣколи въ житю не стрѣтивъ... Щасливѝ мусять бути зъ собою. Бѣльскій думавъ про нихъ, якъ про сотворѣня зъ иншого свѣта... кохають ся, бавлять ся, уживають житя, мають родину, думають, якъ уладити будучнôсть... Вôнъ живъ дотеперь якъ урядникъ... гôрше навѣть... все стремѣвъ, самъ не знавъ, куды... бажавъ ити щоразъ высше и лякавъ ся тои высоты; не знавъ, чи на нѣй удержить ся, чи зможе дати собѣ раду, коли спаде... Вôнъ усе лякавъ ся чогось, обава мучила єго навѣть у снѣ, часто будивъ ся, а серце въ нѣмъ било ся: Такъ, вôнъ живъ зовсѣмъ инакше... зрозумѣвъ се особливо нинѣ, коли бачивъ того щасливого чоловѣка... Роиньскій мучивъ єго, мовь мара щастя... Вôнъ бачивъ ихъ домикъ переѣздомъ, городець повный цвѣтôвъ, бѣлого пса и хлопця зъ яснымъ волосемъ. Хлопець мавъ таке волосє, якъ она... и чорнѝ очи певно має...

Бѣльскій затиснувъ знову повѣки.

Наразъ въ думцѣ єго станувъ образъ иншои жѣнки... высока, ряба, бѣлява дѣвчина, у брилянтовыхъ серѣжкахъ, худа, зъ костистыми, холодными руками... притôмъ Нѣмкиня... сестрѣниця Клайнадля!... Оженили бы єго зъ нею вже давно, та на щасте лякають ся, щобы не померъ надто скоро... ждуть, чи не выздоровѣє на щоразъ лѣпшихъ посадахъ... та вôнъ у тыхъ условіяхъ и здоровымъ не хоче бути...

Примкнувъ повѣки. Мара зникла. Задрѣмавъ и у снѣ бачивъ домикъ зъ бѣлыми занавѣсами, пса, хлопця и ясноволосу, прегарну жѣнку...

Той сонъ бувъ найгарнѣйшою пригодою въ єго... житю!

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Тягнене въ Пятницю!

ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ

Головный выигришъ 22

100.000 зл.

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:

М. Іонашъ — Авґусть Шелленберґъ — Яковъ Шрогъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Ліліенъ — А. Х. Верфель.

ГАЛИЦКІЙ 7

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженемъ, всѣже знаходячѣ ся въ обѣвѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженемъ, будуть опроцентованѣ почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

Торговля 6

Церковныхъ предметôвъ

и приборôвъ

для всѣхъ обрядôвъ католицкихъ

Михайла Дымета

у Львовѣ, въ Ринку

поручає свôй перший и засôбный складъ товарôвъ, служачихъ до заосмотреня церковъ, а именно: орнаты, дальматики, капы, хоругвя, фаны, бальдахімы, монстранціи, чаши, пушки, архи, цыборіи, лѣхтарѣ, павуки, престолики процесіональнѣ, хресты, жезлы брацкѣ и т. п.

А въ подрôбности поручає: Рѣзьбы фіґуральнѣ и орнаментальнѣ, образы олѣйнѣ на полотнѣ и блясѣ до найбôльшихъ розмѣрôвъ, желѣзнѣ хресты надгробнѣ и памятнѣ, свѣчки церковнѣ металевѣ вôдъ 70 до 130 цтм. высокѣ, теперь по всѣхъ мѣстахъ Европы и Америки уживанѣ.

Заразомъ поручає:

Двôнки гармонійнѣ строєнѣ на 3 голосы по зр. 7·50 и 10, на 4 голосы зр. 9·50 и 12.

Цѣнники посылаємо на жаданє. На всяке запытанє вôдповѣдь вôдворотною почтою.

Закладъ 19

ЯЩИШИНА,

Львôвъ.

Поручає великій выбôръ **новои одежи** для всѣхъ станôвъ и жичить строѣ карнаваловѣ сказочно дешево.

---

5 до 10 зр. денно певного заробку безъ капіталу и ріізика, дає тривкій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правомъ дозволеныхъ льосôвъ, за користными умовами. Оферты на льосы до: Annoncen Expedition J. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse 7. 9

Маґазинъ пôдъ фірмою Вільгельмъ Арбашевскій перенесеный зъ ринку на улицю Чарнецкого ч. 2, поручає

Обуве

всякого рода, *власного выробу, на кожду пору, найновшого фасону зъ найлѣпшихъ матеріялôвъ по цѣнахъ найнисшихъ.*

Замовленя въ мѣсци якъ тоже зъ провінціѣ сповняю точно и скоро. Принимаю такожь всякѣ направы. Зъ поважанємъ

В. Арбашевскій,

16 улиця Чарнецкого ч. 2,

побôчь гандлю п. Важного.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 кґ°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ. 1

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выназодця переробленый на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає ему краску молодости; шкôрѣ надає вонъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснѣвки, родимѣ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

1

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзносн ѣйше, кавалокъ по **60** кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-KUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѣ и господарскѣ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѣ на насъ накладає побôльшенє обему, **высокôсть предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюдненє.

═ Число пробне даромъ. ═

Рôчна предплата за 52 богатѣ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адмiнiстрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11. 1

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.